

EL BORINOT

Setmanari il·lustrat

20 cms.

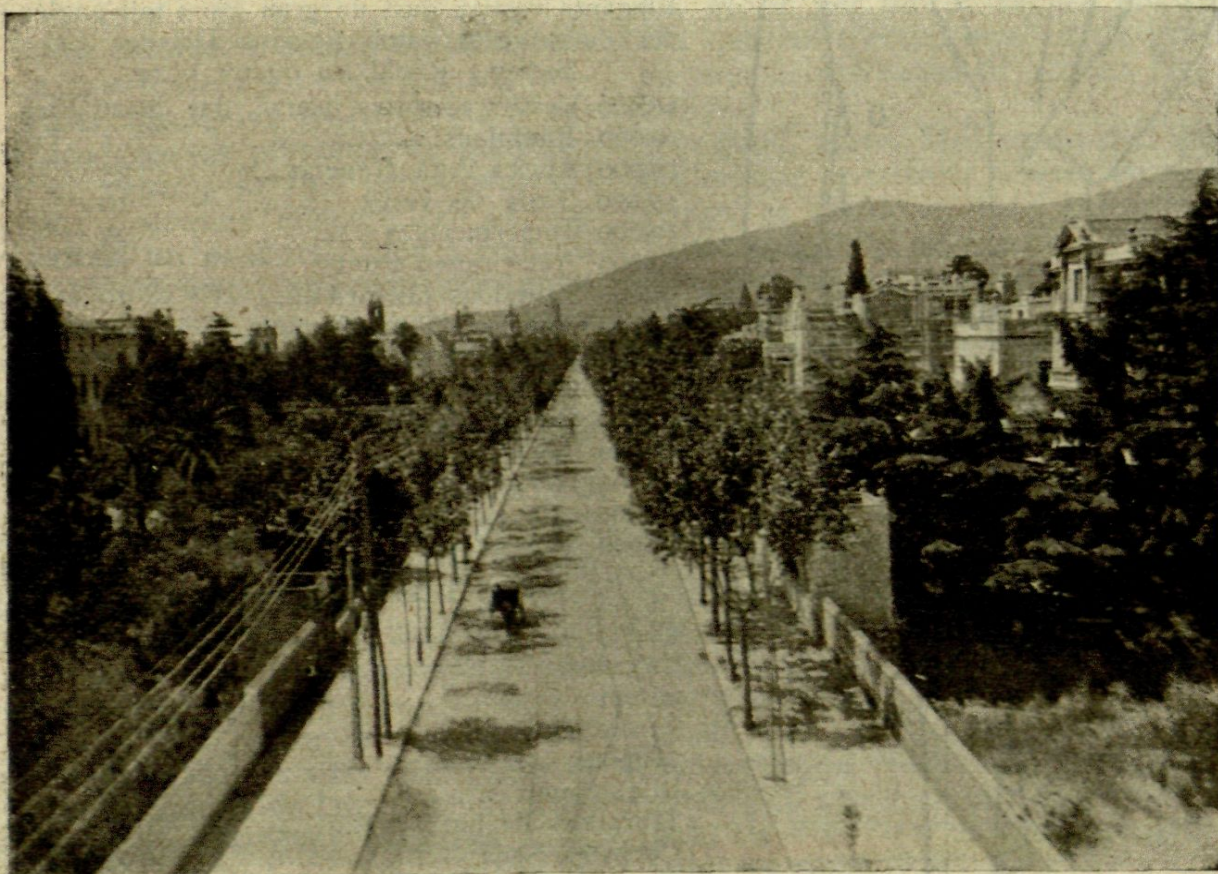
ANY IV. N.º (162 TERÇ) 158

23 DESEMBRE 1926

PREU DE SUBSCRIPCIÓ: 2'50 PTES. TRIMESTRE

LA CORRESPONDÈNCIA A L'ADMINISTRACIÓ: ANGELS, 22 I 24. — BARCELONA

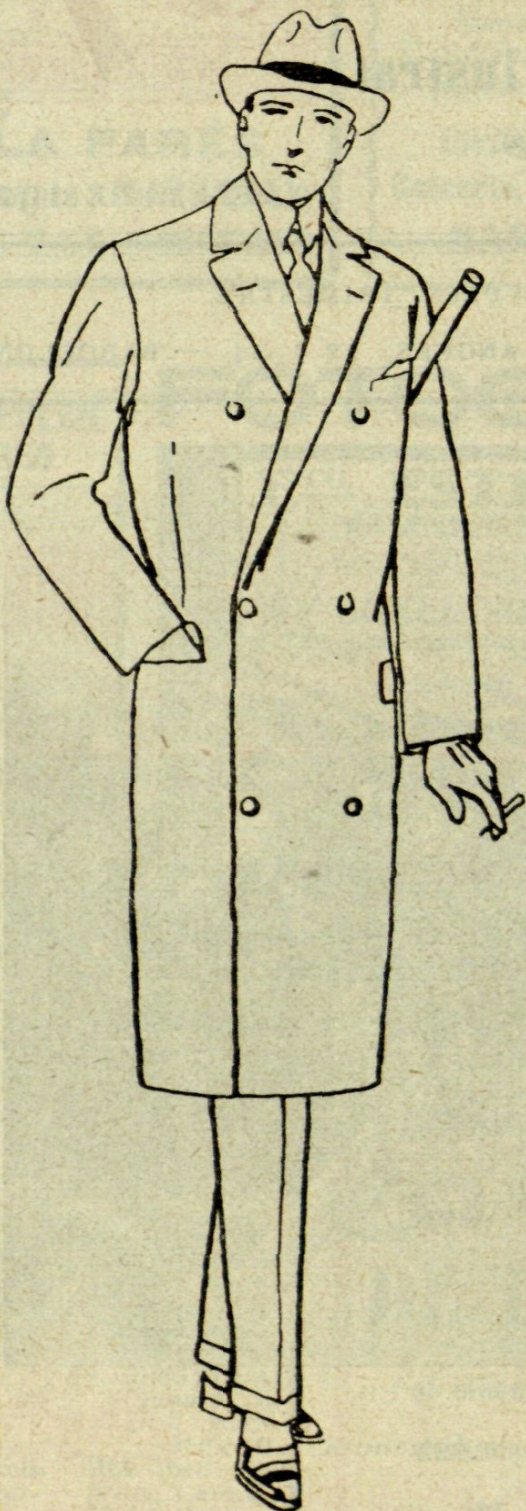
BARCELONA.—Passeig de la Bonanova.
Ciutat Jardí.

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

LIQUIDACIÓ de totes les existències de la **CASA BASTIDA** 18, PASSEIG DE GRÀCIA, 18

Gran Basar de Sastreria, sistema Nordamericà

Nostra contínua prosperitat ens ha permès fer una Gran Reforma de la que neix una nova i més potent Casa Bastida i que per donar lloc a una Transformació total, necessitem liquidar, completament nostres existències a qualsevol preu

Comprant els seus Vestits, Abrics, Camises, Corbates, Mitjons, Mocadors, Sabates i Capells, per cada 25 ptes., comprarà com per valor de 25 duros en altra part.

Secció de Sastreria, confeccionada i a la mida

Es confeccionen tota classe de Peces: de Carrer, d'Abric, d'Etiqueta i d'Esport

Elegants vestits, gust de gran xic i tall anglès, des de 50 ptes., amb figurins Dernier Cri i Sistema Ràpid, en quatre hores.

10.000	Vestits confeccs. panyo, des de 20	Ptes.
10.000	Pantalons	" " 5 "
10.000	Abrics Alta Novetat....	" " 25 "
10.000	Talls de vestit	" " 10 "
10.000	Impermeables	" " 25 "
10.000	Americanes Punt	" " 25 "
10.000	Pantalons Oxford	" " 10 "
10.000	Americ. Tutan-kamen.	" " 25 "
10.000	Trinxeres	" " 50 "
10.000	Batins	" " 25 "
10.000	Pijames tall Sastre	" " 5 "
10.000	Guardapols	des de 5'95 "
10.000	Gorres	" " 0'95 "
10.000	Capells	" " 5'95 "
10.000	Sueters	" " 7'95 "

En diferents Seccions

Camises	des de 3'95	Ptes.
Calçotets	" " 1'95	"
Guants	" " 0'95	"
Tirants	" " 0'95	"
Mitjons	" " 0'50	"
Lliga-cames	" " 0'50	"
Mocadors de butxaca	" " 0'50	"
Corbates Seda	" " 0'95	"
Camises Dormir i Esport ...	" " 4'95	"

Nostres incompatibles Baratures no impedeixen que obsequiem a nostres compradors amb sorprenents Regals segons la compra

Els de fora que vulguin servir-se de nostra casa, escrivint-nos i adjuntant 0'50 pesetes en segells, rebran: Catàleg, Mostres, Figurins i un sistema per prendre's la mida així com les instruccions per a rebre l'encàrrec abans dels 8 dies

LA NIT DE NADAL

Per esperar que fos hora d'anar a missa de gall, ens havíem reunit a casa amb la colla de casa de la Fineta, amb la meva muller, mentre Déu ho vulla. Era cosa de passar dues hores, i de passar-les el menys malament possible, per més que tancades i barrades les portes i balcons, no podíem tenir por del fred, que aquell any, cada nit glaçava l'aigua de les fonts, penjava candelers de glaç a les teulades, i enfortia la terra de les treballades llençant la pobra gent de totes les feines; com que l'Ajuntament, el senyor Bisbe, i els potentats de la ciutat dies ha que donaven als pobres carbó, pa i blat de moro; o si no, s'haurien mort tots de famo de fred.

Erem catorze o quinze enrotllant la taula, que tenia a sota dos grossos brasers per torrar-nos les cames i a sobre dos grossos porrons per escalfar-nos el ventre, safates amb neules i torrons i coques ensucrades, un joc de cartes, un psalteri, i dos o tres llibres d'històries; i anàvem entretenint el temps, entre jocs, cantades, rialles i conversa; mentre al carrer de tant en tant algú que passava deixava anar alguna corrandà amb la tonada del tampatantam.

Dues o tres vegades, una resplendor d'atxes de vent ens feia obrir els finestrans, per veure passar la bandera d'algun cor, brodada d'or i escortada per una vintena de minyons, que anava o venia de fer la serenada d'alguna casa principal.

I en el fons negre del cel les constellacions brillaven amb unes llums víssimes, com si els àngels que en una altra nit consemblant baixaren a fer saber a tot el món la bona nova, haguessin aquell dia brunyit amb les ales tanta punta de diamants com calafateja el cel.

El so ben conegut d'una campaneta també ens féu aixecar un cop. Era el

combregar de la parròquia que anava a visitar algun malalt.—Diguem un *pare nostre* per a qui va—féu la Fineta, corrent a posar un llum a un porcicó que en el balcó s'obria. Totes les cases del carrer havien fet el mateix; i Nostramo passava en la soledat i quietud d'aquella nit freda, per un camí de devotes lluminàries que anaven sortint i amagant-se, com si hagués baixat una broma d'aquells nebulosos estels que s'encenien al seu pas.

—Ai, Jesús, quina nit per morir-se, la nit de Nadal! deia la meva esposa, afanyant-se a dir alguna altra oració tot baix, per aquell pobre malalt o malalta.—Sí, una nit ben assenyalada. Morir per morir, encara em sembla que ha d'ésser una nit de gràcia, en memòria d'haver-hi nascut Nostre Senyor.

—Prou, mare. Mes vostè deu saber millor que nosaltres, perquè en el seu temps es contaven més històries de l'altre món que no pas ara, que així com els àngels davallen del cel omplint d'alegria els aires, i portant la felicitat als cors, també als mals esperits és permès de córrer per la terra per espantar la gent, i fer tota llei de dolenteries.

—Dona, no es mou fulla que Déu no ho vulla.

—Tot el que vulguis. Però jo el meu pare mateix he sentit contar el que li va passar una vegada; i encara em sembla que el sento i que tota m'esborrono. Doncs, per la nit de Nadal, un any va haver d'anar no sé on, que va sortir de Vich pel portal del Vi gros. Diu que feia una fosca com una gola de llop i no va trobar ànima vivent pel camí.

Mes quan va ésser al coll de Malla, tot plegat sent al darrera seu uns espinguets com si una pila de cavalls assaïnessin, i una pila de serps xiulesin; i no veia res enlloc. De seguida

4. - EL BORINOT.

va pensar que era la nit de Nadal, i va fer el senyal de la creu. Llavors es va sentir com si li haguessin donat una catxeta a la cara: no es varen sentir més els crits; però del darrera seu veié una llum que arribava bon tros endavant i que caminava com ell, de la mateixa manera que una persona el seguís amb una llanterna encarada a ell. No sabia l'estona que això havia durat, ni les parts de Rosari que havia començades per defensar-se dels esperits malignes; i el cert és que va sentir tocar les dotze en el castell de Tona, i en el mateix instant, semblant-li sentir algom va girar el cap, i va veure com si una cosa lluent caigués a terra i la claror se li va fondre; i res més el va inquietar de'n tot el camí.

Amb això, qui més hi sàpiga, que millor ho expliqui: que a mi no em treuran pas dels tretze: i Déu me'n reguard de trobar-m'hi, que estic ben segura que allà mateix m'haurien trobat glaçada.

—Si a això vas, bestragué el meu cunyat, home de molt seny, poc amic de bromes, i de molt poques paraules, no saps el que va passar a Don Jacint Maura, que tots hem conegut?

—Què? què? va fer tothom tornant-se'ls tota la pell de gallina.

—Un dia ens ho contava en la reunió del canonge don Bernat, que al cel sigui. També s'esqueia la nit de Nadal. Acompanyat de dos ajudants i dues o tres companyies de soldats, venien d'una expedició a Olot, i en les altures del Grau varen tenir quatre escopetades, que no feren altre mal que retardar dues o tres hores l'arribada aquí a Vich. Varen travessar sense novetat el carrer de l'Esquirol. Mes, eixint de les darreres cases, també de dalt del rellotje varen caure les dotze de la nit. I al mateix punt, Don Jacint s'adonà que al davant del seu cavall una claror com d'un raig de lluna caminava tant com ells; al mig d'aquella llum estranya feia salts i giravolts una bèstia de color negra.

grossa com un cavall i amb figura de gos llebrer. Amb les seves ballarugues s'estirava com una goma, i semblava que tan aviat era a les bromes com a terra. Don Jacint cridà un ajudant per fer-li notar aquella aparició i ningú no li va respondre, ni veia ningú al voltant seu. Era home d'un gran cor i de molta serenitat; i no féu sinó esperonar el seu cavall i desembeinar l'espasa, fer-se al front amb el puny el senyal de la creu, i rebatre's roques avall com perseguint aquell follet impalpable. I tant corria l'un com l'altre; sempre tenia al davant aquell ballarí monstuós i aquell clap de claror de lluna. A l'últim, varen arribar a les portes de la ciutat. Don Jacint va sentir les campanes de la Seu; i al bell punt el seu raig de lluna semblà que abrigava tota la ciutat, com si en un moment l'hagués coberta una gran nevada. Després la foscor amagà un altre cop tota la terra, i la bèstia estranya no es va veure més. La columna va trigar més de dues hores a ésser a Vich, sense que ningú hagués tingut esment d'aquell combat paorós de Don Jacint.

El silenci dels oients probava l'interès amb què escoltàvem aquestes històries d'un ordre sobrenatural. Llavors un oncle de l'esposa que fins aquí res havia dit, i semblava que ni se n'adonava, de la conversa, capficat en un cap de taula amb unes cartes que ell tot sol se les jugava per guanyar-se a ell mateix el solitari, s'aixecà, com si una cosa fes nosa al seu front, i parlà d'aquesta manera:

—Mireu, nois. Entre els fets que en el curs de la meua vida no he pogut oblidar mai, n'hi ha un que també em recorda aquesta nit de Nadal. Com que, eixint d'aquell dia, el meu pare no va gastar mai més bon humor; i la pobra de la mare al cap de ben poc temps va davallar a la tomba.

Jo era un xavalet de tretze o catorze anys; estudiava retòrica als Escolapis de Moyà. El dia de Nadal s'es-

Clixé Arxiu Mas

L'ADORACIÓ DELS SANTS REIS

Escultura en fusta, altar del Roser de la Parròquia
de Sant Vicens de Sarrià.

Antilop Koba.
*Fotografia original del llibre «Caceres a l'Africa Tropical»,
de Nicolau M.ª Rubió i Tuduri.*

8. - EL BORINOT.

Amb això, ben poques paraules més ens vàrem dir, fins que vàrem ésser a prop de casa.

Llavors a l'envista de l'ombra que feien amb la claror de la lluna aquelles parets antigues que l'havien vist nèixer, tingué de recolzar-se en un marge no podent quasi respirar.

—Vol que li donem la mà per poder arribar a dalt? li vaig preguntar, amb una bella llàstima que em feia.

No sé si va poder contestar-me. Mes tot xano xano, i ell recolzat en nosaltres dos, ens vàrem anar acostant a la nostra porta.

Només era ajustada. Es veia claror a dins, i se sentien les cantades dels mossos, i de les criades, i dels meus germanets, que festejaven, com ara nosaltres, la nit de Nadal.

Jo, que n'estava, de content, d'ésser-hi sense ells pensar-ho, i, encara, d'acompanyar-hi aquell meu oncle! Em recordo que quan vàrem posar el peu al llindar, ell tot tremolava i va dir tot baix:

—Ja fa 20 anys!—Vaig donar una empenta a les portes, i tot dient-li:

—Entri, entri, oncle Ramonet!—corro cap a dins; i em tiro als braços del pare i de la mare, que no varen pas regatejar-me l'alegria de veure'm.

Llavors dic jo:—Vinc amb un senyor que no sé si el coneixeran... I a l'orella de la mare vaig afegir:—L'oncle Ramonet!

Mes al mateix punt, mig sostingut per dos mossos, l'oncle anava a entrar a la cuina. Voldria dir alguna paraula, mes no féu sinó un crit estrany.

La meva mare es tornà afinada com la cera, i caigué a una cadira sense sentits.

El meu pare de cara a la porta, amb la mirada a ell, dret, seriós i sense dir una paraula, em va fer por.

L'oncle Ramonet va relliscar dels braços dels nois que el tenien, sense fer cap més extremitud. S'havia mort.

MARTÍ GENÍS AGUILAR.

La Constitució

L'any 1926 s'ha complert el cinquantenari de la Constitució (del 1876). Quines bodes d'or! més que unes bodes d'or, el que s'ha celebrat ha estat un enterrament.

La gent s'havia exaltat per la Constitució, els pobles s'havien esbatussat, més de quatre hi deixaren sang i vides. Per fi la Constitució havia triomfat.

I al cap de cinquanta anys, tot paper mullat.

Cosa de cent anys ha, el festiu i desmanegat Josep Robreño, pres a la presó de Barcelona, havia escrit la següent *dècima*:

“Siendo libre la nación
en esta cárcel gimieron
los primeros que dijeron
viva la Constitución:
en tiempos de la opresión
no se usara rigor tal,
pues todos en general
su corazón consultaron,
y más delito no hallaron
que el ser constitucional”.

Oh, retrucs del temps. A la gatzara pública, a les manifestacions per carrers i places d'antany, a les làpides pomposes amb què les places principals dels pobles eren guarnides, succeeix el que l'any 1926 hem pogut veure: és a dir que la Constitució era de constitució molt feble!

GASETILLER.

ELS TORRONS DE NADAL

D'un tió, prop de la llar,
un infant busca el torró
i de la maça al picar
diu, regalant de suô:

Tió, tió,
dóna torró.

També molts homes corcats,
que haurien d'està en presó,
amb el bastó d'empleats
van dient a la nació:

Tió, tió,
dóna torró.

Diputats fills del bordell
que no diuen sí ni no,
fent més voltes que un penell
diuen a l'opinó:

Tió, tió,
dóna torró.

Advocats plens de malícia
que tenen el cor felló,
trepitjant-ne la justícia
van dient a la raó:

Tió, tió,
dóna torró.

Més de quatre estraforaris
amb lo punyal al calçó,
tot resant salms i rosaris
diuen a la Religió:

Tió, tió,
dóna torró.

Empresaris industrials,
amb consciència de carbó,
tot escatimant jornals
diuen al treballadô:

Tió, tió,
dóna torró.

Dones plenes d'hermosura,
enfangant lo seu pudor
amb cínica veu impura
diuen al seu aimador:

Tió, tió,
dóna torró.

I així rodant la planeta
mostrant del cor la llustror,
amb l'amistat per careta,
vindrà a dir-nos un traïdor:

Tió, tió,
dóna torró.

Quant prompte aquella edat passa,
en què creiem de debò,
i a un boscall a cops de maça
diem al peu d'un escó:

Tió, tió,
dóna torró.

UN D'AGRAMUNT.

(Tret de *Lo Xanguet*, almanac per a 1865).

El vigilant dormilega

Era baix i grossot. Sempre anaxa mal fargat i llantiós com un motorista, mecànic o aristocràtic. Caminava fent passets de xinesa autèntica i amb un deix de mandra que feia veritablement fàstic. (I jo sóc dels que crec que el tindre feina i adormir-s'hi, és un plaer més gran que els dels Deus! Però, com tota cosa d'aquest món, la mandra també ha de tenir un límit de tolerància).

Aquest vigilant, que era el del meu carrer, tenia al seu càrrec res menys que tres mançanes de la dreta de l'Eixample, feina un xic llarga si l'hagués complerta essent bon feiner. Perquè amb la seva nulla extraordinària rapidesa, el veí menys noctàmbul el tenia d'esperar més estona de la que és de llei que una núvia que s'estimi faci esperar al portal de la Mercè, posa per cas. I, lectors aimats, si a tots aquests defectes, encara hi afegiu que, com a bo i típic vigilant, des de que començava a treballar, dormia en un dels cinc bars del meu troç de carrer, hom es farà càrrec que restem davant

10. - EL BORINOT.

per davant d'un ésser excepcional i vulgar a l'ensem—segons per quin cantó es guaiti—.

La seva manca de puntualitat, la meva primera sortida vivint en aquest barri, em va costar un fort i llarg refredament, el qual em privà de sortir una "bella" mesada. Avui en dia, però, la cosa ha fet una transformació complerta. Transformació que resulta més senzilla i medicinal. Quan surto havent sopat, el vaig a cercar personalment al bar, els jorns que em descuido la clau del portal, que són molts.

Sempre dorm amb el cap apoiat damunt la mateixa taula de marbre del bar. Al seu lloc, jo agafaria una pulmonia darrera l'altre. Això sí, amb la mateixa rapidesa que s'adorm, es desperta; sols cal tocar-lo lleugerament de l'espatlla; i l'home, volent fer el cap viu, sempre repeteix la mateixa pregunta:

—Bona nit tingui! A quin número m'acompanya...?

Tanmateix sembla que els veïns no li paguin més del que es mereix ni a fi de mesada. Finalment, no creieu que la seva son provinguí d'ésser un home tou, sinó tot el contrari: no està mai desvetllat perquè és un gran tronera... ¡durant el dia! I com si fos un treballador com cal, a voltes també exclama:—"Nostre Senyor no féu el dia perquè dormíssim com un esquimal de l'estret de Beering! Per ço el meu pare fou un gran torejador!"

Ahir, com de consuetud, tornant del teatre, l'anà a recollir al bar perquè m'obris la porta, car m'havia descuidat la clau del carrer. Es despertà cuita-corrents, m'acompanyà adormint-se un altre cop i, al donar-me el llumí, exclamà:

—Bona nit, senyoret! Que dormi de gust!...

No poguí menys de respondre-li, molt seriós, mes rient per dins:

—"Igualment", vigilant...!

ALBERT LLOBREGAT

Els 50 anys del Centre Excursionista

Pel novembre de l'any 1875, una colla de benemèrits patricis, al cap d'ells En Fiter i Inglès, s'emprenien la fundació del Centre d'Excursions, que més tard havia de prendre el nom que avui ostenta, o sigui *Centre Excursionista de Catalunya*. Ha complert, doncs, el seus primers 50 anys d'existència, i amb una tal plèthora de vida, que avui pot considerar-se una entitat cabdal entre les primeres entitats. Per això l'homenatge que amb motiu del seu cinquantenari hom li tributa és d'aquells que més prestigi tenen i que de totes bandes ve, d'ací i de tot el món, on el nom de la institució és avantatjosament conegut.

Per això ens complaem nosaltres a adreçar-li també el testimoni de la nostra millor simpatia.

Dir en poques paraules el que el Centre Excursionista, el primer de tot E panya, representa, no és possible. Només recordem, per exemple, que el Centre era l'únic lloc on Mossèn Cinto llegia les seves poesies, acabades de fer, quan és sabut que Mossèn Cinto no recitava mai cap poesia; recordem també que del Centre va eixir la gran empena per a la reconstrucció del Monestir de Ripoll.

Això sol, indubtablement, és capaç de fer creditora una institució a totes les lloances.

Que amb glòria creixent pugui celebrar moltes centúres!

O.

Un voltor.

*Fotografia original del llibre «Caceres a l'Àfrica Tropical»,
de Nicolau M.ª Rubió i Tudurí.*

U N A M O R T !

Perdoneu si avui vaig a parlar-vos d'un assumpte terrible.

Les circumstàncies m'hi han portat i devem acatar les circumstàncies.

Quan se va a un sarau, és conseqüència natural sentir música alegre que fa bellugar les cames a son compàs, animar nostre rostre, acudir les rialletes als llavis, i tots aquells preludis que ens determinen a abraçar-nos amb un minyona i a dar voltes amb aquella bogeria autoritzada que en diuen ball.

Avui que l'assumpte, sento tenir que dir-ho, però què hi farem (mal camí, passa'l de pressa), avui que l'assumpte és de mort, no vos admirí contemplar sang, membres desquartissats que encara baten, mutilacions horroroses, encarnissament bestial, i tot portat al refinament més gran de la maldat, a la perfecció de lo terrible.

La causa us la diré en poques paraules, pel cas que no l'hagueu endevinada.

Es mata porc!

Donya Rita, que és dona molt de sa casa, i don Gervasi, home molt de la seva dona, inseguint la inveterada, econòmica i sàvia costum que vénen observant des que es varen unir en sant matrimoni, que compten que fou per l'any de les bombes, mata mig tocino, sols que es queda tot el segí i un pernil que es conserva per endur-se'n a la torre.

—Diguin el que vulguin, senyora Tuies, el tocino és el benestar de la casa: jo no em canso de repetir-ho a En Gervasi—diu donya Rita mentre para taula amb unes estovalles d'estopa teixides expressament per aquesta sanguinària festivitat.

—Ja ho pot dir, donya Rita: tenint tocino es té la carnisseria a casa; i ara, amb el preu a què s'han posat els queviures, és cosa de no poder menjar.

—Calli, dona, que no sé on anirem a parar: tot val els ulls de la cara; l'oli, sobretot, és cosa que esgarrafa.

—I a on me deixa el carbó i la gallina i tot?

—D'això, sap qui en té la culpa? Els revenedors. Agabellen tot lo de la plaça, fan baca amb les marmanyeres, i qui ho paga és el comprador. I cregui que això és l'Evangeli: fins les cols s'arramben.

—Què em dirà, pobra de mi! Ahir, d'un ullet que no era com el puny me van comptar quatre quartos, dic, a menos que la criada no sisés.

—També podria ser, perquè avui no hi ha de qui fiar.

—Ara què em conta? Miri's: jo aguento la Pepa, amb tot i el seu gènit, perquè és fiada... Això sí: en set anys que està a la casa no li he notat lo més mínim. Però, per lo demés, batxillera, tossuda. Però això de ser fiada em fa tenir paciència.

—I fa bé, cregui.

L'entrada de la Pepa, que anuncia l'arribu del carro portador de la mitja víctima, posa fi a aquesta conversa. Darrera la Pepa entra la neboda de donya Rita, una amiga del seu temps, i la Llúcia, que és una criada que varen tenir catorze anys i que es va casar a la casa amb el fuster del costat. Cada una d'aquestes dones es plantifiquen el seu gran davantal blanc, s'armen del seu ganivet, es possessionen del seu tallador, i, en tant que la mocadera fa la distribució de les carns magres per les llangonisses, el blanc i greixos per les botifarres de sang, i les mitjanes per les blanques i demés, donya Rita i sa neboda, que és desmai en durant l'any de veure una rata o de sentir matar un ànec, i que no obstant en aquest dia tenen un valor antropològic, descarnen els llimolls i costelles deixant l'os pelat. Fets totes aquestes operacions, que són bastants per fer caure en basca l'home de més valor, paren les converses, i no sentiran altra cosa que el sanguinari xerigar dels ganivets trinxant la carn.

—Com va això? — diu el senyor Gervasi, que és bastant fresseta.

—¿Sap — diu la mocadera — que aquesta bèstia és molt grossa?

—Cent i deu—respon el marit.

—S'ha progressat molt en l'art de criar porcs—afegeix donya Tuies.

—Digui-m'ho a mi, que no faig altra cosa.

—I diga'ns, Gervasi: ¿no hi vols

donar un cop de mà?—li pregunta la seva dona.

—Amb la condició de què me'n facis d'ous i d'arròs.

I nostre home es plantifica un davantal, s'arma de mitja lluna i comença a picar i repicar amb més afició que un escolanet a missa. A tot això no falten les juguesques de la neboda amb la Rita sobre quina trinxarà més; les receptes per fer el fetge amb romesco; el modo de conservar la sal morra, fer els xorissos i les llangonisses de Vich, fins que vénen *tastets*.

Tots, com si estessin afamolits, esperen aquest moment per menjar una forquillada de carn, servida en un plat de pisa de València i amb cullera de fusta, no perquè en la casa no n'hi hagi de plata, però és ritual. Tots paren la mà, tots mengen, tots saboregen, i després tots diuen:

—Dolç.—Salat.—Picant.

La mocadera no sap si sobren o falten espècies i acaba per dir:

—A mi em sembla que està bé. ¿Què hi diu, vostè, don Gervasi?

—També m'ho sembla — respon aquest, després d'escurar el plat.

—Doncs deixi-ho estar—diu donya Rita:—ell és el que deu menjar-se'l, perquè jo quasi no en tasto.

—La taula va despoblant-se de carn per fer lloc a les botifarres que van sortint del calderó. La mocadera no s'entén de feina, perquè la caldera va forta i se li rebenten. Donya Rita s'enfada, la neboda s'entreté trinxant el

14. - EL BORINOT.

sagí. Allà a les vuit de vespre, i quan ja tot toca a son termini, vénen els amics de confiança a fer la rosta. Don Gervasi excusa amb l'amoïno la falta de la seva costella i pondera la molta carn que ha dut la bestiola. La neboda cuida d'arreglar les torrades i de servir les copetes de vi d'Alella, que revifa els amics de don Gervasi. A les deu, quan ells se retiren, l'operació de matar porc està del tot terminada.

He dit malament: encara li queda a donya Rita, amb dolor del seu cor, el quefer d'arreglar els *resents* amb els quals se n'hi va la quarta part del tocino, fer la salmorra, salar la cansalada, etcètera, etc.

Dos dies després passa bugada, acondiciona gibrells i ganivets, i sols acaba el tràfec quan han terminat tres dies, que per alguna raó se deu dir *tres dies com la mort del porc*.

BLAI MARFEGUES

«El Borinot»

és el

periòdic literari

de més circulació

Cançó de Sant Nicolau

El barco ja arriba d'Espanya rabent,
per sobre les ones lliscant a pleret,
puix a visitar-nos un altre cop ve
el bisbe de Mira, Sant Nicolauet.
Ja el veig com contempla el nostre terren
portant una saca plena de diners
per comprar joguines a tots els vaillets.
També veig com salta son fogós corser
damunt la coberta del barco que ve.
El negre que porta Pieter man Knecht (1)
a tots ens saluda amb rostre rialler
i el barco fa via brandant suaument
amb fresseig de veles i de gallarets.
Benvingut ne sigues al nostre terrer
Sant Nicolau bisbe que d'Espanya véns”.

Aquests versos són la traducció d'una cançó popular holandesa que hom canta per la diada de Sant Nicolau, primera festa del cicle nadalenc i que també a Barcelona i a tot Catalunya és celebrada encara. Es festa de quitxalla; però ja és sabut que la quitxalla fa la festa dels grans i tot.

(1) *Pieter man Knecht* vol dir: Pere el criat.

PELS BELLS CARRERS DE MA CIUTAT

PATENTS I MARQUES

A. PASQUAL.—C. de Cent, 304, pral.

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES

F. BONET.—València, 188

Llibres, els millors

EDITORIAL POLÍGLOTA.—Petritxol, 8

Instal·lacions elèctriques, aigua i gas
RAFEL SALA.—Corts Catalanes, 451.

MATERIAL ESCOLAR I CIENTÍFIC
(SUC. ESTEVA MARATA). R. Univer., 7

Ceràmica i Rajoles

CASIMIR VICENS.—Tallers, 72.

Llaneria i Sederia

CASA PUIG.—Call, 9.

Camiseria.—Boqueria, 36 i 38

RODRIGUEZ & FERRER

Articles Fotogràfics i Ràdio

PÉREZ I SÀBAT.—Fontanella, 18

Art. Fotogràfics i treb. de Laboratori
E. PICAZO.—Jovellanos, 4.

Articles fotogràfics i ràdio

V. CALDÉS ARÚS.—Salmerón, 140.

Articles Viatge i Pell

LA MUNDIAL.—Salmerón, 153.

ANTIGUITATS D'ART

Carrer del Call, 28, pral.

Cristalleria i Alumini

CASA ACAR.—Ronda S. Antonio, 60.

Taller d'OPTICA, J. PUIGORIOL.

Carrer Muntaner, 56

VULCANITZACIÓ DE NEUMÀTICS

A. Hernández.—Rosselló, 199.

Fàbrica de Làmpares Elèctriques
ALFONSO MAÑES.—Villarroel, 173 bis

GANIVETERIA ROCA

Plaça del Pi, núm. 3

CAMISERIA del "Liceo"

JOAN VALLVÉ.—Sant Pau, 3.

Pianos, harmòniums: venda i afina-
ció.—Planeta, 41—L. CAMPS ARNAU.

Sastreria Econòmica.—P. Padró, 14
Trajos a plassos i al comptat

Acadèmia Tall i Confecció per a
senyoretes.—Diputació, 222, pral. 1.^a

Sastreria Guilemany, vestits i for-
mes tots preus. P. Sol, 8, t. 1451-G

Rellotgeria PAHISSA. Adob de re-
llotges. Joies.—Mallorca, 330.-Barc.

PELLETERIA LE RENARD

Corts Catalanes, 614.-Barcelona

*Demaneu la faixa ELITE recomana-
da pel cos mèdic.*—Via Laietana, 54

Electricitat i Lamp. MARCELÍ ROVIRA
Plassa Pí, núm. 2.-Barcelona.

..FRATERNUS. Agència de Negocis
Plassa Catalunya, 3, 2.º, 1.ª.-Barna.

VULCANITZACIÓ DE NEUMÀTICS
Compra-venda.—Menéndez P. 14

Moneders, Carteres i Petaques (F.)
R. Torres.—Plassa del Pí 2.-Barna.

EL KRIC. Acc. i nov. per a Auto. a
preus reduïts.—Aragó, 201

*Caixes cabals des de 200 ptes. totes
d'acer.*-P. Marquilló. Mallorca, 125

LA FIRA DEL BOSCH. — *Joguines.*
Rambla del Prat, 2. - Barcelona, G.

PINTURA DECORATIVA.-Papers pintats,
Rètols.— Viladomat, 52.-Barcelona.

VIDRES, Cristalls plans. - T. Garcia.
Panadès, 1. Tel. 1166-G. — Barna.

ESTORAS I CARPETS COCO.-*Ll. Gibert.*
P. Urquinaona, 8. Tel. 713 - S. P.

MOBLE (Fàbrica).—T. Dalmau
Plassos i comptat.—Mallorca, 178

MOBLES D'ART.—Decoració y res-
tauració.—València, 281

NINES. Manufactura. Gran Assortit
Joaquim Costa, 21 (antes Ponent)

.. PINTURA de Cotxes i Autos

Joan Mir.—Villarroel, 126

SALA PARÉS
Establiments **MARAGALL**
Petritxol, 3 i 5 - BARCELONA

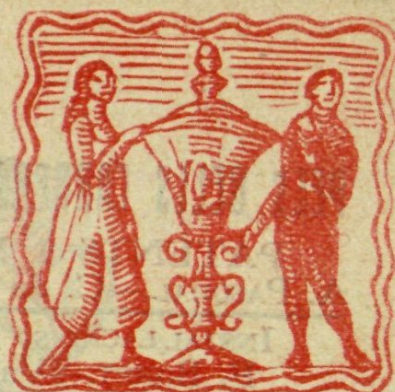
MOBLES FRADERA

Fradera i Ribas, s. en c.

Fabricació pròpia

Vendes a termes.
Condicions especials pel
pagament immediat.

Exposició, Despalltx i Tallers:
Calabria, 94 - Tel. 968-H
BARCELONA

RAMON SUNYER
JOIER

Corts Catalanes, n.º 665
Teléfon 813-S. P. - BARCELONA

**IGNASI FOLCH
I TORRES**

Una dona

Novel·la
contemporània

**A TOTES
LES
LLIBRERIES**

Preu:
3'50 ptes.

FOTOGRAVATS

TRICROMIAS-AUTOTIPIAS

CALÇATS

**ALFONS
RASPALL**

Es serveix
bé, bo
i a bon preu

Portaferriça, 13
BARCELONA

Rehlotgeria "El Marino"

EL MILLOR
RELOTGE
SUIS DE PRE-
CISSIO. Garan-
tit per 10 anys
i únic que du-
rant els cinc
primers
s'adoba
de franc en tota
mena de espat-
llament.

PER ENCARREGS:
JAUME ROCA,
Ordre, 136,
Sant Andreu.—
JOSEP TO-
RRUELLA,
Pipollès, 73,
St. Martí.
MERCE-
RIA «Bell Ca-
prici», Carmel,
50, Les Corts.

CENTRAL I TALLER D'ADOBES:
Jaume Fonollosa, Canvis Vells, 8.
Bisuteria fina. - BARCELONA

**LLÀTZER
DE TORMES**

el clàssic de l'humor
demaneu-lo a totes
les llibreries.

2
Pessetes

FÀBRICA DE LLONGANISSES
la millor de la nostra terra

TELEFONS

A Seu d'Urgell, n.º 124
A Barcelona, n.º 2023
A Sitges, n.º 1383

Demaneu a tot arreu la marca

ELS PIRINEUS
Quingles i Escaler

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

CASTELLCIUTAT

(Seu d'Urgell)

res/172